

Bakonyi Kálmán (1887-1968)

Mérnök, technológus, egyetemi tanár.

Aradon született. Szülei Bakonyi Károly vasúti műszaki alkalmazott és Isztray Erzsébet, testvére Gabriella. Középiskolai tanulmányait szülővárosában a Magyar Királyi Főgimnáziumban végzi. Gépészmérnöki oklevelet a Budapesti Műegyetemen (1905-1909) szerez. 1910-től Budapesten, majd Aradon a Magyar Államvasutaknál (MÁV) mérnök. Az impériumváltás után munkájára igényt tartanak a román vasútnál, a CFR-nél is, ahol rövidesen az aradi műhelyek egyik részlegvezetője. Az Arad és Arad-Hegyalja közti vasútnál kifejtett tevékenysége elismeréseként meghívják az 1920-ban megalakított Temesvári Műszaki Főiskolára (a Temesvári Műszaki Egyetem elődje) az anyagtechnológia tantárgy oktatójának. 1930-ban egyetemi tanári kinevezést kap. A vasútnál is dolgozik, előbb a temesvári Főműhelyek kocsis részlegének főnöke, majd 1930-tól műszaki ellenőr.

A Gépésztechnológia Tanszék vezetője annak 1948-as megalakulásától egészen az 1960-as nyugdíjazásáig. Egyetemi jegyzeteit sokszorosítás céljából többszöri alkalommal, saját kezűleg tusban átmásolja és ábrázolja (kötetenként 450-500 oldal). Első két kötete 1926-ban és 1927-ben jelenik meg. Jelentős saját anyagi hozzájárulással létrehozza a Műszaki Egyetem technológiai laboratóriumát. Ő irányítja a Műegyetem technológiai laboratórium-csarnokának 1953-ban elkezdett kivitelezési munkáját is.

A Temesvári Műszaki Egyetem történetével foglalkozó írásokban a nagy tanárok között említik. Gyakorlati munkássága, műszaki alaptantárgy egyetemi oktatását megteremtő tevékenysége révén teljes egészében megérdemli, hogy a jeles tanárok közé sorolják. Tanítványa és utóda, dr. Aurel Nanu egyetemi tanár korának legnagyobb romániai technológusaként emlékezik róla. Tevékenysége a gyakorlati technológiához kötődött. Szoros kapcsolatot tartott az ipari vállalatokkal, sokat köszönhetnek neki a resicabányai vasművek és a Román Államvasutak (CFR). Tudományos tevékenységét több mint 100 dolgozat és konferencián való részvétel mutatja. Tanulmányúton jár a müncheni Műszaki Múzeumban, a Berliini Műszaki Egyetemen, és több európai gyárban.

Oktatással kapcsolatos hitvallásáról a Fémek technológiája bevezetőjében ír: „Célunk, hogy egy összehasonlító és okozati technológiát tanítsunk, hogy a mérnökök és a technikusok ne legyenek soha megelégedve néhány egyszerű állítással, hanem ismerjék minden műszaki és a gazdasági összetevőjét annak az eljárásnak, amely egy adott anyagra vonatkozik.”

Fő munkájának a Fémek technológiája c. három kötetes monográfia tekinthető (1955-1956). A Temesvári Műszaki Egyetem könyvtárában további négy könyvét lehet megtalálni, ezek a fémmegmunkálás, fémtechnológia, metallurgia, nemesfémek és hegesztési elméletek témakörökkel foglalkoznak.

A Romániai Bélyeggyűjtők Egyesülete temesvári fiókjának elnöke, majd díszelnöke. Belföldi és nemzetközi bélyegkiállításokon vesz részt. Érdemes egyetemi tanár címet kap (1962). Kitüntetik a Munkaéremrend III. (1957) és I. (1967) fokozatával.

Aradon, a Felsőtemetőben nyugszik.